

staletí v upomínku legendárního vítězství místních křesťanů nad mongolským vojskem 8. května 1241, v předvečer Nanebevstoupení Páně, zamíříme do cíle dnešní pouti za osudy sakrálních památek, do Příbora.

Příbor – kostel Narození Panny Marie

Město s bohatou historií leží na obou březích řeky Lubiny. Je lemováno ze tří stran krásnou scénérií předhůří Beskyd, s vyhlídkou na štramberskou Trúbu, Hukvaldy a staroslavný Radhošť.

Za sakrální chloubu Příbora se považuje farní kostel Narození

Panny Marie, situovaný ve východní části centra města. Členitému objektu, postupně modelovanému románským, gotickým, renesančním a barokním slohem, vévodí vysoká štíhlá věž. Jádrem kostela vzniklo patrně před rokem 1251, kdy je jmenován v listině budoucího krále Přemysla Otakara II.

Chrám představuje trojlodní stavbu s odsazeným polygonálně uzavřeným presbytářem, který vznikl kolem roku 1400 (podobně i štít jižní lodi), s představenou hranolovou věží. Roku 1586 byly po stranách lodi přistavěny centrály bočních kaplí na trojlístém

Příborský kostel Narození Panny Marie prošel složitým stavebním vývojem. O to více upoutá jeho celková citlivě provedená obnova na počátku 21. století.

Kostel sv. Valentina v Příbore pochází z roku 1596. V minulosti dvakrát vyhořel, dnes ho permanentně ohrožuje silný silniční provoz, znehodnocující jeho generální obnovu z let 1995/1996.

Také kopřivnický kostel sv. Bartoloměje prochází momentálně celkovou rekonstrukcí.

půdorysu, celek kostela doplnily kaple sv. Urbana, sakristie, kaple Getsemanské zahrady a jiné.

Ze stejné doby pochází i renesanční nadstavba posledních dvou pater věže kostela. Ta je zastřešena cibulovou bání s otevřenou lucernou, sedlová střecha presbyteria nese sanktusní věžičku. Na renesančních úpravách z přelomu 16. a 17. století se podíleli italští stavitelé a umělci. K dílčím úpravám kostela došlo v polovině 19. století, celková jeho rekonstrukce pak proběhla v roce 2001.

Pomyslný trojúhelník, jehož vrcholy tvoří města Nový Jičín, Příbor a Štramberk, představuje jihovýchodní část Moravskoslezského kraje. Z celého regionu z pohledu zničených a poškozených sakrálních staveb jeho prostředí působí „nejčistším“ dojmem, na rozdíl od západní části tohoto kraje. Tu si ale schováme na později. Příště se podíváme zpět do Čech, do kraje Ústeckého, a to na Lounsko. ■

ALEXANDRA M. VIDEMANNOVÁ
Foto: autorka

Stará lidová pověst

O původu Štramberka

Před více než tisíci lety pohané, tehdejší držitelé země Moravy, chtěli na Kotouči, jenž později od křesťanů horou Olivetskou a Kalvarií byl pojmenován, vystavět nedobytný kamenný hrad. Co se jim podařilo přes den realizovat, to všechno nočním časem bylo poborěno a rozmeteno. Dlouho se nevědělo, kdo je rušitelem a ničitelem jejich práce, až konečně přišli na to, že jsou to malí, černí trpaslíci, jejichž brlohem byla čertova díra. Tito zlí duchové častěji vycházeli ze svého úkrytu v nepřístupné skalní stěně, škodili dobytku, poškozovali jako od víchru lidské přibytky, naplňovali je obludami a strašidly, znepokojovali ženy, matky a děti, stejně tak kazili pokr-

my nad ohněm, až z toho velký hlad a nedostatek povstal. Když tedy pro zlobu trpaslíků nemohli pohané vystavět hrad na Kotouči, vyhlédli si na blízku jiný příkrý a příhodný vrch k postavení zámku z přetvrdého kamení, a tak vznikl

nynější hrad Štramberk s vysokou věží neboli kulatinou uprostřed. Pod ním pak vybudovali město, v něm se usadili a ohradili tak silnou zdí, že vzdorovalo každému nepříteli a ani černé neboli čarodějné vojsko ho nedobylo.

